

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobkyně: **T. M. F.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Davidem Rašovským
sídlem Hlinky 135/68, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2023, č.j. KUJI 18740/2023, sp. zn. OOSČ 140/2023 OOSC/22,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 14. 2. 2023, č. j. KUJI 18740/2023, sp. zn. OOSČ 140/2023 OOSC/22, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Davida Rašovského, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně brojila žalobou proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou ze dne 14. 6. 2021, č. j. OP2/585/20/TM-27 př. sp 269/2020/PŘ, kterým byla žalobkyně shledána vinnou

z přestupku dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, za který jí byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, a byla jí uložena povinnost uhradit náklady řízení ve stejné výši.

2. Žalovaný se ve věci zabýval blanketním odvoláním žalobkyně, která ve lhůtě stanovené správním orgánem prvního stupně své blanketní odvolání nedoplnila. Ze správního spisu vyplývá, že doplnění odvolání bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno teprve den poté, co žalovaný ve věci rozhodl.

II. Podání účastníků

3. V podané žalobě namítla žalobkyně porušení jejího práva na projednání věci v její přítomnosti a porušení jejího práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, které spatřovala v tom, že správní orgán prvního stupně sice uznal její omluvu z jednání za důvodnou, ale nikoliv za včasnou. Dále namítla porušení zásady materiální pravdy a zásady zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou pochybnosti, neboť žalovaný nepodrobil skutkový stav kritickému zhodnocení, i když tento byl neúplný a byl zjištěn s důvodnými pochybnostmi. Výpovědi poškozeného P. a svědkyně Š. netvoří ucelený řetězec, k čemuž odkázala na svá vyjádření ve správním řízení a návrhy na výslechy svědků.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Jelikož bylo ve věci podáno blanketní odvolání, které nebylo do data vydání rozhodnutí doplněno, byl žalovaný povinen přezkoumat zákonnost prvostupňového rozhodnutí, nikoliv jeho správnost.
5. Žalobkyně v replice odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24, a na § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dle kterých se na odvolací řízení vztahuje úplný revizní princip. Zároveň odkázala i na § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu s tím, že žalovaný ignoroval nebo přehlédl závažné procesní vady, které mohly mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, a to neumožnění účasti na ústním jednání.

III. Posouzení věci

6. Žaloba splňuje podmínky přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba v zákonné lhůtě. Soud při posouzení věci vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání při splnění podmínek § 51 s.ř.s.
7. Žaloba je důvodná.
8. První a pro soud podstatnou otázkou je, zda žalovaný přistoupil k přezkumu prvostupňového rozhodnutí s ohledem na doplnění blanketního odvolání až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí v zákonném rozsahu a dostatečně. Názor žalovaného sdělený v jeho vyjádření k žalobě, že nebyl povinen zkoumat správnost (blanketním) odvoláním napadeného rozhodnutí, je chybné. Z napadeného rozhodnutí obsahově vyplývá, že stejným náhledem na věc se řídil žalovaný i v odvolacím řízení.
9. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. *Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen*

tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

10. Podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu.
11. K citovaným ustanovením se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, dle kterého: „V řízení o přestupku se totiž na základě výše zmíněného § 98 odst. 1 zákona o přestupcích, na který žalovaný správně odkázal, uplatňuje plný revizní princip, vyjádřený tak, že [o]dvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. To znamená, že odvolací správní orgán přezkoumává nejen zákonnost, ale i správnost napadeného rozhodnutí, bez ohledu na rozsah námitek uvedených v odvolání. Toto ustanovení tak v řízení o přestupcích vylučuje užití tzv. omezeného revizního principu, upraveného v § 89 odst. 2 větě druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tak, že [s]právnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem, na který nepřipadně odkázal krajský soud. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ustanovení obdobné § 98 neobsahoval. **Současně je však třeba zdůraznit, že i nadále platí, že nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby domyslel všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal, jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publik. pod č. 3014/2014 Sb. NSS., a dále např. v rozsudcích ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 19/2017-44 či ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 209/2017-39). Tento závěr je platný i pro nároky na kvalitu rozhodování o odvolání v plném revizním principu dle § 98 odst. 1 zákona o přestupcích.**“
12. V nyní projednávané věci sice žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na obě citovaná ustanovení nicméně přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně následně fakticky věnoval tři drobné odstavce. V prvním konstatoval, že správní orgán prvního stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ve druhém označil dokazování za dostatečné, neboť výpovědi svědků P. a Š. tvoří ucelený důkazní řetězec. Konečně ve třetím pouze konstatoval správnost vyhodnocení omluvy žalobkyně z ústního jednání jako opožděné a bez řádného doložení.
13. Podle názoru zdejšího soudu je tento způsob posouzení zákonnosti a správnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (byť na základě blanketního odvolání) nedostatečný.
14. Soud se zcela ztotožňuje s již dříve přijatými závěry správních soudů, že nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby domyslel všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení odvolatele a v rozhodnutí se s nimi vypořádal, nicméně je patrné, že i žalovaný si byl vědom dvou základních argumentačních linií, které žalobkyně uplatňovala v rámci správního řízení před správním orgánem prvního stupně (zejména ve vyjádření k podkladům rozhodnutí) a které následně konstantně promítla do opožděného doplnění odvolání i žaloby. Ve všech případech namítala žalobkyně dotčení práva na účast u ústního jednání a nedostatečnost zjištění skutkového stavu. A s těmito dvěma otázkami se měl žalovaný důsledně vypořádat a v tomto rozsahu posoudit nikoliv pouze zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale i jeho správnost, a to přezkoumatelným způsobem.
15. V případě správnosti, resp. dostatečnosti zjištění skutkového stavu se žalovaný nijak nevypořádal s tím, jakým způsobem naložil správní orgán prvního stupně s námitkami

žalobkyně proti dostatečnosti zjištění skutkového stavu, a omezil se pouze na konstatování, že výpovědi svědků P. a Š. tvoří ucelený důkazní řetězec. Toto tvrzení nicméně není opřené o žádné úvahy žalovaného. Žalobkyně případně poukázala na zcela zjevné rozpory ve výpovědi svědkyně Š. před správním orgánem prvního stupně a policií, které se shodovaly vlastně v jediné skutečnosti, a to, že svědkyně měla vidět sedět psa žalobkyně v otevřené brance. Soud stejně jako žalobkyně z obou výpovědí shledal rozpor především v popisu samotného incidentu, který svědkyně nejprve měla a posléze neměla vidět. Zároveň soudu zůstává s podivem, jak přes hluk pracujícího bagru mohla svědkyně slyšet výkřik poškozeného. Výpověď svědkyně Š. se ale rozchází i s výpovědí poškozeného, který tvrdí, že po kousnutí se od psa vzdaloval, zatímco svědkyně Š. tvrdí, že viděla, že se otočil k němu. Pokud by soud připustil, že svědkyně Š. viděla incident, tak se její výpověď rozchází s výpovědí poškozeného i v dalším aspektu, neboť svědkyně uvedla jedno kousnutí, zatímco poškozený tvrdil před správním orgánem, že ho pes kousl celkem třikrát. Žádnou z těchto skutečností se žalovaný nijak nezbyval, a přesto dospěl k závěru, že výpovědi tvoří ucelený důkazní řetězec (soud v tomto směru pomíjí to, že pan P. vypovídal jako poškozený a fakticky jediným svědkem v pravém slova smyslu je svědkyně Š.).

16. Dále se žalovaný nijak nevypořádal s návrhy na výpovědi svědků, které navrhla žalobkyně v podání ze dne 31. 3. 2021, ať už se jednalo o výslechy svědků, kteří měli obecně vypovídat k zavírání branky na zahradu žalobkyně, tak k zavření branky v ten konkrétní den, o čemž se měl přesvědčit otec žalobkyně. K zavření branky svědkyně Š. v podání vysvětlení uvedla, že před napadením si hrál syn žalobkyně s hokejkou před domem, po hře branku uzavřel (svědkyně dále uvedla, že ji asi nedovřel a nezkontroloval řádné zaklapnutí, jelikož se branka sama otevřela). Ve své výpovědi před správním orgánem ale neuvedla, že by viděla, že se branka otevřela sama, nebo kdy byla otevřená. Žalovaný se tedy otázkou otevření branky vůbec nezabýval a fakticky se spokojil se spekulací svědkyně Š., že syn žalobkyně branku nedovřel, případně spekulací správního orgánu prvního stupně, že nelze vyloučit, že si pes otevřel branku sám. Žalovaný se taktéž nezabýval tvrzením žalobkyně o vztahu svědkyně Š. a paní S., která je manželkou pana S., který měl s poškozeným požadovat po žalobkyni finanční vyrovnání.
17. Soud nijak nepředjímá, jaký závěr by měl žalovaný zaujmout, a ani nehodnotí skutkové okolnosti, které jsou součástí správního spisu. Takové hodnocení by bylo s ohledem na závěry žalovaného zcela předčasné. Napadené rozhodnutí považuje soud totiž v této otázce za nepřezkoumatelné, tj. v případě, že by se v podrobnostech zabýval hodnocením skutkového stavu, nahrazoval by zcela činnost žalovaného.
18. Další otázkou je hodnocení dotčení práv žalobkyně na účast u ústního jednání. Soud se shoduje se žalobkyní v tom, že judikatura správních soudů vyložila podmínky pro přípustnost omluvy z nařízeného veřejného jednání poměrně jasně. Podmínky náležité omluvy jsou shrnuty například v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, dle kterého „[a]by mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí.

3) *Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.*“

19. Soud se shoduje se žalovaným i správním orgánem prvního stupně v tom, že omluva, kterou zaslala žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně nebyla včasná.
20. V rámci správního spisu je založena kopie zprávy MUDr. V. ze dne 12. 1. 2012 ve znění „*M. F. T. nar. X 12. 1. 2021 – neschopna, izolace doma, nejsou možné vycházky. Kontrola (1)5. 1. 21*“ Soud sice akceptuje vysvětlení žalobkyně, že pracuje doma, tudíž ji nebyla vystavována pracovní neschopnost, nicméně i ze samotné zprávy MUDr. V. vyplývá, že byla žalobkyni nařízena izolace s tím, že nejsou možné vycházky s kontrolou za tři dny, tedy dva dny po nařízeném ústním jednání. Z emailů, kterými se žalobkyně omlouvala z jednání vyplývá, že první omluvu (odeslanou v den jednání v 8:14 hod.) zdůvodnila žalobkyně právě nařízenou domácí izolací a zákazem vycházek; teprve následně v druhé omluvě (odeslané v den jednání v 9:16 hod.) uvedla, že doufala, že nemoc vyleží a bude se moci dostavit.
21. Žalobkyně byla povinna zaslat omluvu z jednání bezodkladně ihned poté, jakmile jí to okolnosti dovolily. Žalobkyně zjevně komunikovala se správním orgánem prvního stupně prostřednictvím emailu. Nic jí tedy nebránilo zaslat omluvu již dne 12. 1. 2021, byť např. bez zaslání fotografie zprávy MUDr. V., stejně jako to učinila 13. 1. 2021 v 8:14 hod. Posléze uváděný argument, že doufala, že vyleží gastritidu s průjmem, je rozporný s tím, že jí byla nařízena izolace. Její zdravotní stav dne 12. 1. 2021 vedl lékaře k nařízení izolace a zákazu vycházek, žalobkyně tedy měla ihned poté informovat správní orgán prvního stupně a omluvit se z nařízeného jednání. „Doufání“ žalobkyně, že své obtíže vyleží a že bude moci porušit nařízenou izolaci a zákaz vycházek (být obě omezení nebyla uložena prostřednictvím rozhodnutí o pracovní neschopnosti), nepředstavuje závažný důvod, pro který by měla být akceptována i pozdější omluva. Za takový důvod je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu třeba považovat například náhlé onemocnění, hospitalizaci, úraz, upoutání na lůžko a podobně, nicméně onemocnění žalobkyně nevzniklo *náhle* v den jednání správního orgánu prvního stupně.
22. Soud tedy uzavírá, že hodnocení včasnosti (bezodkladnosti) omluvy žalobkyně správním orgánem prvního stupně i žalovaného bylo správné. S ohledem na to je zbytečné zabývat se tím, jak správní orgány hodnotily způsob doložení omluvy jako takové.

IV. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na shora uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání pro nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
24. V dalším řízení bude na žalovaném opětovně se zabývat otázkami dostatečnosti a správnosti zjištění skutkového stavu v řízení před správním orgánem prvního stupně.
25. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení, která sestává z odměny a náhrady hotových výdajů právního zástupce žalobkyně. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve

znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby, sepsí repliky) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky za tytéž tři úkony právní služby 3 x 300 Kč. Dále náleží žalobkyni náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení tak činí spolu s DPH 15 342 Kč.

26. Žalovaný úspěšný nebyl. Právo na náhradu nákladů řízení mu ani nevzniklo (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 30. dubna 2024

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce